

1. čtení

1 Spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí, 2 a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché. 3 I otázal se mne: „Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?“ Odpověděl jsem: „Panovníku Hospodine, ty to víš.“ 4 Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo! 5 Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. 6 Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.“ 7 Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno. A zatímco jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé. 8 Viděl jsem, jak je najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží, avšak duch v nich ještě nebyl. 9 Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!“ 10 Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko. 11 Potom mi řekl: „Lidský synu, tyto kosti, to je všečen dům izraelský. Hle, říkají: ‚Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.‘ 12 Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. 13 I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. 14 Vložím do vás svého ducha a oživnete. Dám vám odpočinití ve vaší zemi. I poznáte, že já, Hospodin, jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.“

(Ezechiel 37,1-14)

2. čtení

15 Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; 16 a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – 17 Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. 18 Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. 19 Ještě malou chvíli a svět mě už neužrjí, vy však mě uzříte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. 20 V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás. 21 Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

(Jan 14,15-21)

Sestry a bratři v týdnu jsem četl o jednom člověku, který měl říci „Nikdo z nás neví, kde je pravda.“ Tento výrok mě děsí, abych pravdu řekl. Asi odpovídá dnešní době, dokonce bychom mohli říci, že souvisí s pokorou, s vědomím, že naše poznání je omezené. Ale mě to děsí, neboť tím otevíráme cestu nenávisti, demagogii a chaosu v našem světě. Připouštíme, že pravdu nakonec může mít každý, třeba i Hitler mohl mít pravdu, nebo Stalin. Ale tak to není. Pravda souvisí s Hospodinem, pravda souvisí s Kristovou láskou a s milosrdenstvím.

Sestry a bratři dnes slavíme Svato-dušní neděli. Dnes si připomínáme událost vylití Ducha svatého na učedníky, kteří čekali v Jeruzalémě, tak jak jim to Ježíš řekl ve chvíli, kdy byl vzat na nebesa. S tímto vylitím Ducha svatého také spojujeme začátek církve, naší církve. Ale vznik církve můžeme už vidět ve chvíli, kdy si Ježíš z Nazaretu vyvolil svých dvanáct učedníků, kteří zanechají všeho a připojí se k Ježíši jako jeho učedníci. První učedníci tvoří shromáždění kolem Pána, a k nim se volně připojují i zástupy, kteří následují, pronásledují, Krista a čekají zázračné činy.

Církev není spolek zahrádkářů, žádné hnutí ani žádná politická strana. Církev je společenství všech, kteří se hlásí k Ježíši Kristu, a trvá již přes dva tisíce let a není spojena jenom s jedním konkrétním národem, ale jde napříč kontinenty, napříč národy. To je velmi důležité, že Kristova církev se nepojí s konkrétním národem nebo rasou, vyvolení jsou všichni, kteří uvěřili v Krista. Rozhodující není náš vzhled, náš původ, naše vzdělání, ale naše láska ke Kristu, naše víra. Jak Ježíš říká v Janově evangeliu „*Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.*“

Život každého z nás má svoji délku zde na zemi, nikdo z nás nemůže žít věčně v tomto těle a na tomto světě ani Ježíš ne. Proto říká, že požádá Otce a on učedníkům dá jiného Přímluvce, aby byl s nimi na věky. Tím přímluvcem má být Duch pravdy. Nepůjde o žádného jiného člověka, ale půjde o Ducha svatého, který bude s církví, s věřícími na věky jako jejich Přímluvce. To je skvělé. Nemusíme se bát, že by zase někdo přišel a zabil nového Přímluvce, nebo mu přistříhl křidélka nebo ho nějak omezil. Ducha pravdy, Ducha svatého nelze vlastnit, nelze ho zkorumpovat (uplatit). Duch svatý je zcela nezávislý na nás lidech, na všech biskupech a kardinálech, na všech synodních seniorech a představitelích církví a církvíček. Duch svatý vane od Boha a zase se k němu vrací, není místa, kam by nemohl. Svět nemůže přijmout Ducha pravdy, protože ho nezná, protože je pro svět neuchopitelný, vzpírá se všem našim zákonitostem a představám. Ducha pravdy si nemůžete přivlastnit, nemůžete s ním kreativně pracovat jako s lidskými zákony a pravidly.

Známe Ducha pravdy a zůstává v nás? Lze odpovědět na moji otázku? Ježíš říká, že ten kdo zachovává jeho přikázání, ho miluje a takový člověk zná Ducha pravdy, který bude v něm. Ani my si nesáhneme na Ducha svatého, ani my ho nebudeme vlastnit a omezovat, ale bude nám dán a zůstane s námi, pokud budeme věřit a milovat.

Mám pocit, že potřebujeme mít možnost si na věci sáhnout, ohmatat si je, změřit je, abychom je mohli pochopit a přijmout. Častokrát se zdá, že reálné je pro mě jenom to, co jsem viděl, zažil na vlastní kůži, nějak jsem si mohl ověřit. Také se říká, že v jednoduchosti je síla. Věci mají být jednoduché, aby byli přijatelné pro většinu. I pro lidi je přijatelnější, když víru zjednodušíme, zprůhledníme. A o to se snažíme, o to se snaží i různí představitelé církví, aby věci byly černé nebo bílé. Mnozí očekávají, že jim někdo jasně řekne, jestli má stát napravo nebo nalevo. Ale v tom tkví také velké nebezpečí. My vidíme jenom částečně, neúplně. Nemůžeme se plně spolehnout na naše smysly. Naše oči jsou nedokonalé, dohlédneme jenom do určité vzdálenosti a za roh nevidíme, i náš sluch je nedokonalý. Neslyšíme všechno, některé tóny jsou pro nás neslyšitelné a o čichu ani nemluvíme. Na všechno si nešáhneme a vše si teď neověříme. Věci nejsou jenom černé nebo bílé. A tak nám zůstává víra, naděje a láska. Máme se spolehnout na Krista, že ani nás nenechává osiřelé, ale i my máme Ducha pravdy, který zůstává s námi v naší době, v našem místě, tady a teď. U Jana je napsáno „*Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje.*“ Když se řekne přikázání, co si představíte? Co vás první napadne? Co mě napadne? Když se řekne Kristovo přikázání, napadne mě slovo „milovat“ a slovo „milosrdenství“.

Amen